

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **RENT & REAL Finance, s. r. o.**
sídlem 8. pěšího pluku 2380, 738 01 Frýdek – Místek
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Mokřým
sídlem Sokola Tůmy 743/16, 706 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. ČOI
62082/14/O100/4000/14/15/Hy/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 16. 2. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015 č. j. ČOI

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

62082/14/O100/4000/14/15/Hy/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, Inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. ČOI 51852/14/4000 ze dne 20. 5. 2014, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč pro porušení ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), a tím naplnění skutkové podstaty ustanovení § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím a rozhodnutí potvrdil.

II. Žalobní body

2. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, neboť žalobce se porušení zákazu použít ke splacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru směnku nebo šek, vyplývající s ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, nedopustil. Ve všech čtyřech posuzovaných případech je sice součástí smlouvy o spotřebitelském úvěru dohoda mezi žalobcem a spotřebitelem o vystavení zajišťovací blankosměnky, tato ovšem nezajišťuje úvěr ani jeho příslušenství, neboť tyto závazky spotřebitele byly z použití směnek výslovně vyloučeny, když bylo ujednáno, že *„v případě, že dlužník bude v prodlení s placením jakéhokoliv závazku podle této smlouvy s výjimkou závazku splatit poskytnutý úvěr nebo smluvní úroky z úvěru nebo úroky z úvěru, je věřitel oprávněn, nikoliv však povinen, vyplnit na blankosměnce směnečnou částku nepřesahující celkovou dlužnou částku, včetně veškerých smluvních pokut, splatnou dlužníkem věřiteli na základě nebo v souvislosti s touto smlouvou, s výjimkou částky závazku splatit poskytnutý úvěr nebo smluvní úroky z úvěru nebo úroky z prodlení, dále libovolné datum a místo splatnosti, domáhat se uspokojení z blankosměnky“*. Blankosměnka tak zajišťuje jiné závazky dlužníků ze spotřebitelské smlouvy než je splacení úvěru. Výklad přijatý ze strany správního orgánu I. stupně i žalovaného zjevně vybočuje z dosloveného znění zákonného pravidla. Pokud by zákonodárce chtěl vyloučit použití směnek a šeků i k splacení či zajištění ostatních závazků u spotřebitelských úvěrů, nepochybně by tak učinil, jak tak učinil např. u zprostředkovatelských smluv v ustanovení § 18 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Nad to, jak vyplývá z právní teorie i z nové úpravy obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“), smluvní pokuta není zajišťovací nástroj, ale nástroj utvrzující v zaplacení. Správní orgán I. stupně dále chybně dovodil, že směnečné prohlášení umožňuje doplnit dlužnou částku včetně jistiny, vycházeje přitom z definice § 3 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru, což je ovšem v rozporu s textem úvěrové smlouvy. Smluvní pokuta navíc není ihned splatná, jak se správní orgán I. stupně a žalovaný domnívají, ale teprve na výzvu žalobce. Směnku tak není možno vyplnit ihned při vzniku prodlení spotřebitele, ale teprve po marném uplynutí ve výzvě stanovené lhůty k zaplacení smluvní pokuty.
3. Dále žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného pro chybný výklad ustanovení § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, podle kterého se věřitel nebo zprostředkovatel dopustí správního deliktu tím, že směnku nebo šek „použije“ v rozporu s § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Podle žalobce je pod pojmem „použít“ nutno chápat teprve až uplatnění směnky nebo šeku, nikoliv uzavření dohody o zajištění obsažené v úvěrové smlouvě. Spotřebitel může vystavit směnku nebo šek bez vědomí a souhlasu žalobce, neboť jsou to jednostranné právní úkony. I v takovém případě by se při žalovaným přijatém výkladu žalobce dopustil správního deliktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

4. Dále žalobce namítl nedostatek pravomocí žalovaného rozhodnout, neboť podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o České obchodní inspekci, o odvolání rozhoduje Ústřední ředitel České obchodní inspekce, nikoliv Ústřední inspektorát.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ani správní orgán I. stupně ani žalovaný se totiž nedopustili extenzivního výkladu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, naopak toto ustanovení vyložili v souladu s účelem, sledovaným zákonodárcem, aniž by byl jeho dopad jakkoliv nepřipustně rozšiřován. Vzhledem k tomu, že se v praxi po přijetí zákona o spotřebitelském úvěru ukázalo být používání smének problematické, snadno zneužitelné, bylo právě v rámci novely tohoto zákona doplněno mj. ustanovení § 18 zákona o spotřebitelském úvěru vylučující použití směnky nebo šeku, čímž mělo být zamezeno tomu, aby se podnikateli poskytujícímu či zprostředkujícímu spotřebitelské úvěry dostal v souvislosti se smlouvami, které spotřebitel uzavírá, do ruky nástroj, který může proti němu snadno použít k vymáhání prakticky jakýchkoliv nároků, přičemž pro účinnou obranu proti případnému zneužití je třeba disponovat úrovní znalosti právní úpravy, která mezi spotřebiteli obvyklá není. Postup žalobce, kdy zakázaný zajišťovací prostředek použil k zajištění jiného legálního zajišťovacího institutu tak podle žalovaného plně skutkovou podstatu správního deliktu vyplývající z ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru naplňuje, když smluvní pokuta je nepochybně zajišťovacím instrumentem a systematické zařazení úpravy smluvní pokuty v novém občanském zákoníku mezi nástroje utvrzující k zaplacení, nikoliv mezi nástroje zajišťovací, na jejím charakteru nic nemění. Co se týče výkladu termínu „použít směnku nebo šek“, žalobcův výklad je podle žalovaného v rozporu se smyslem zákona o spotřebitelském úvěru, neboť takové limitování zákazu by k dostatečné ochraně spotřebitelů nevedlo a ustanovení by postrádalo smysl. Spotřebitel by musel námitku vznést až ve směnečném či šekovém řízení, což je právě to, čemu chtěl zákonodárce zabránit s ohledem na komplikovanost příslušné právní úpravy. Co se týče nedostatku pravomoci žalovaného k rozhodnutí, Ústřední inspektorát je správním orgánem na rozdíl od ředitele, který je pouze funkční složkou; žalovaný k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 45/2008-56 z 23. 10. 2008, který k témuž závěru dospěl.

IV. Skutková zjištění ze správních spisů

6. Z připojeného správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 20. 5. 2014 tak, že žalobce uznal vinným za správní delikt, kterého se podle zjištění ze dne 3. 12. 2013 v sídle žalobce a dne 10. 12. 2013 a 8. 1. 2014 v sídle kontrolního orgánu dopustil ve smyslu § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru v postavení věřitele tím, že v rozporu s § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru užil jako instrumentu k zajištění úvěru blankosměnky u smluv klientů A. O. dne 16. 5. 2013, D. Š. dne 12. 8. 2013, K. J. dne 8. 10. 2013 a Z. H. dne 11. 9. 2013, a byla mu podle § 20 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč splatná do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; současně byl zavázán k náhradě nákladů řízení. Správní orgán I. stupně vyšel ze zjištění učiněných ze spotřebitelských smluv č. 9089 uzavřené s A. O. dne 16. 5. 2013, č. 9090 s D. Š. dne 12. 8. 2013, č. 9094 s K. J. dne 8. 10. 2013 a č. 9092 se Z. H. z 11. 9. 2013, které obsahují v čl. 7.1.1.1. ujednání, že „*dlužník svým podpisem na této*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

smlouvě potvrzuje, že v den podpisu této smlouvy vystavil a odevzdal věřiteli vlastní blankosměnku na řad věřitele, bez uvedení údaje splatnosti, směnečné sumy a místa platebního (domicilační doložky), s doložkou „bez protestu“ ze svobodné vůle, dobrovolně a bez jakéhokoliiv nátlaku či donucení“; v bodě 7.1.1.2. je pak uvedeno, že „v případě, že dlužník bude v prodlení s placením jakéhokoli závazku podle této smlouvy, s výjimkou závazku splatit poskytnutý úvěr nebo smluvní úroky z úvěru nebo úroky z prodlení, je věřitel oprávněn (nikoliv však povinen) vyplnit na blankosměnce směnečnou částku nepřesahující celkovou dlužnou částku (včetně veškerých smluvních pokut) splatnou dlužníkem věřiteli na základě nebo v souvislosti s touto smlouvou, s výjimkou částky závazku splatit poskytnutý úvěr nebo smluvní úroky z úvěru nebo úroky z prodlení, dále libovolné datum a místo splatnosti, a domáhat se uspokojení z blankosměnky“. Správní orgán I. stupně ujednání posoudil tak, že směnkou se podle doslovného znění smlouvy sice nezajišťuje splacení poskytnutého úvěru nebo úroku z prodlení, ale je jí zajištěno splacení nákladů na úvěr specifikovaných v článku 5 smlouvy, které tvoří celkovou částku splatnou spotřebitelem, včetně jistiny, jak vyplývá z ustanovení § 3 odst. f) zákona o spotřebitelském úvěru, což je v rozporu s ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Toto ustanovení rovněž vylučuje použití směnky nebo šeku zcela obecně, tedy nejen pro věřitele, ale i pro spotřebitele, a jedná se nepochybně o generální zákaz užití těchto zajišťovacích instrumentů kýmoli; obrat „použít“ nelze vázat pouze na uplatnění tohoto nástroje. Správní orgán I. stupně proto shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu, jak je uvedeno ve skutkové větě, a uložil žalobci pokutu podle zákonem stanovené sazby.

7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém vytýká správnímu orgánu I. stupně nepřipustně rozšiřující výklad ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a § 22 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, neboť zajišťovací směnky nezajišťují splacení úvěru ani příslušenství úvěru, ale pouze ostatních závazků dlužníka vůči žalobci jako věřiteli, a proto zákazu vyplývajícimu z § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru nepodléhají; ustanovení je v tomto směru zcela jasné stejně jako ujednání v předmětných úvěrových smlouvách. Dále namítal nepřipustný extenzivní výklad u obratu „použít“, kdy má za to, že zákon vylučuje pouze použití směnky ve smyslu jejího uplatnění u soudu.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Ztotožnil se s výkladem přijatým správním orgánem I. stupně, výklad použitý žalobcem považuje za výklad ryze gramatický, nerespektující účel předmětného ustanovení, kterým byla ochrana spotřebitele, jejíž potřeba vyšla najevo z problémů při zajišťování spotřebitelských úvěrů směnkami, neboť při užití tohoto instrumentu je obrana proti jejich uplatnění komplikovaná a předpokládá relativně dosáhnout znalost relevantní právní úpravy, kterou běžný spotřebitel běžně nedisponuje.

V. Shrnutí odůvodnění rozsudku krajského soudu ze dne 11. 5. 2017 a nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018

9. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2017, č. j. 22 Ad 5/2015-41, bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že pro posouzení, zda se žalobce dopustil správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, je stěžejní výklad zákazu, který byl obsažen v § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, který se vztahuje na splacení jistiny úvěru či zajištění splacení jistiny úvěru, a to včetně příslušenství, jež sdílí právní osud hlavního závazku, kterým byly dle § 121 odst. 3 zák. č. 40/1964 Sb., ve znění účinném ke dni uzavření předmětných smluv (dále jen „občanský zákoník“), úroky a Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

úroky z prodlení úvěru. Zajištění směnkou či použití směnky a šeku ke splacení jiných závazků, které ze smlouvy o úvěru vyplývají, či vyplývat mohou, však zakázáno nebylo, což je posuzovaný případ.

10. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 5 As 155/2017-13, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2017, č. j. 22 Ad 5/2015-41, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Uzavřel, že závěry krajského soudu nejsou správné, neboť pominuly akcesorickou povahu smluvní pokuty, v důsledku čehož dospěl krajský soud k nesprávnému závěru, že zákazu vyplývajícím z § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru nepodléhá zajištění závazku zaplatit smluvní pokutu; naopak za logický považoval výklad žalovaného, podle něhož k zaplacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru (hlavního závazku) nelze použít směnku nebo šek, a to ani prostřednictvím zajištění závazku akcesorického (smluvní pokuty).

VI. Právní posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) jakož i z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
12. Podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, *ke splácení nebo zajištění splácení spotřebitelského úvěru nelze použít směnku nebo šek.*
13. Podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, *věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 18 odst. 1 použije směnku nebo šek.*
14. K námitce žalobce stran nesprávného (extenzivního) výkladu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ze strany správních orgánů krajský soud odkazuje na právní závěr Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném zrušujícím rozsudku č. j. 5 As 155/2017-13, kterým je krajský soud nyní vázán podle § 110 odst. 4 s. ř. s., a uvádí, že je zřejmé, že hlavním úkolem zákona o ochraně spotřebitele je chránit spotřebitele jako „slabší stranu“ právního vztahu, který je založen spotřebitelskou smlouvou [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 As 169/2015-33]. Z uvedeného důvodu je třeba vykládat též § 18 zákona o ochraně spotřebitele extenzivním způsobem svědčícím ve prospěch spotřebitele [srov. k tomu nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2983/08 ze dne 10. listopadu 2009 (N 234/55 SbNU 261), jenž se ovšem týkal výkladu ustanovení zákona o ochraně spotřebitele na půdorysu občanskoprávního soudního řízení ve sporu o nárocích z reklamace zboží, nikoli na půdorysu správního trestání]. Obdobné závěry o nutnosti výkladu ve prospěch co nejširší ochrany spotřebitele vyplývají i z relevantní judikatury Soudního dvora Evropské unie (srov. např. rozsudek Soudního dvora ze dne 5. července 2012 ve věci C-49/11 *Content Services Ltd proti Bundesarbeitskammer*).
15. V posuzovaných případech byly spotřebitelské úvěry zajištěny smluvní pokutou, která byla následně zajištěna blankosměnkou. Smluvní pokuta je akcesorickým závazkem, jehož existence je vázána na existenci závazku hlavního, resp. akcesorický právní vztah sleduje

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

osud hlavního závazkového vztahu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. 26 Odo 1100/2006), přičemž na akcesoritě smluvní pokuty nic nemění ani její charakter samostatného závazku. V předmětné věci tedy došlo k zajištění spotřebitelského úvěru sjednáním smluvní pokuty, která byla následně jako akcesorický závazek k závazku hlavnímu (spotřebitelskému úvěru) zajištěna blankosměnkou. Jedná se tedy ve skutečnosti o „řetězení zajištění“ závazku hlavního – spotřebitelského úvěru, v jehož konečných důsledcích je také zaplacení hlavního závazku vynucováno (zajišťováno) prostřednictvím (blanko) směnkou. Tato situace tak dle názoru, vysloveného Nejvyšší správním soudem v citovaném zrušujícím rozsudku a krajského soudu spadá pod zákaz použití směnky ke splacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru dle § 18 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele; zajištěním smluvní pokuty, která zajišťuje splacení spotřebitelského úvěru, (blanko) směnkou je fakticky zajišťováno také splacení spotřebitelského úvěru.

17. Výklad § 18 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, který zaujal žalovaný, tak lze považovat za logický výklad tohoto zákonného ustanovení, podle něhož k zaplacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru (hlavního závazku) nelze použít směnku nebo šek, a to logicky ani „prostřednictvím“ zajištění závazku akcesorického (smluvní pokuty). Tento výklad je v souladu s cílem dosažení efektivní ochrany spotřebitele jako slabší strany spotřebitelské smlouvy na straně jedné, jakož i se zásadami výkladu skutkových podstat správních deliktů, jež neumožňují rozšiřovat podmínky trestnosti např. cestou analogie, na straně druhé. Není nikterak přehnané požadovat po žalobci, aby se vyvaroval zaplacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru jako hlavního závazku smenkou (šekem) s účelovým využitím akcesorických (vedlejších) právních vztahů, jejichž existence je závislá na existenci závazku hlavního. Znění a smysl § 18 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele jsou v tomto směru zcela logické, pochopitelné a jednoznačné. Lze tedy konstatovat, že v dané věci nevznikly žádné pochybnosti, na jejichž základě by bylo nezbytné rozhodnout „ve prospěch pachatele správního deliktu“. Vzhledem ke shora uvedenému tedy krajský soud neshledal danou námitkou důvodnou, a to ani s ohledem na žalobcem tvrzenou protiústavnost přijatého výkladu; naopak, krasný soud má za to, že přijatý výklad je zcela ústavně konformní, jak bylo vysvětleno shora.
18. Důvodná není ani námitka žalobce stran nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro chybný výklad ustanovení § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že žalovaným použitý výklad ustanovení *použít směnku nebo šek* v § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, je nepřipustně rozšiřující. Zákon o spotřebitelském úvěru ani v tomto případě neobsahuje definici termínu *použít k zaplacení* či *k zajištění*, výklad žalobce však odporuje i běžnému chápání slova „použít“, kdy pod pojmem „použít“ lze podřadit nejen výklad „uplatnit u soudu“, ale i „uplatnit u jiné osoby“ popř. „sjednat“. S ohledem na záměr zákonodárce v zásadě vymýtit jakýkoliv výskyt směnky v souvislosti se spotřebitelským úvěrem je tedy nutné slovo „použít“ chápat v nejširším možném významu jako slovo pokrývající vystavení směnky, její akceptaci, převod uplatňování či vymáhání práva z ní aj. (viz komentář k výkladu § 18 zákona o ochraně spotřebitele, Wolters Kluwer, ASPI).
19. Co se týče námitky nedostatku pravomoci žalovaného rozhodnout o odvolání žalobce, tak ani tuto neshledal krajský soud důvodnou, neboť se ztotožňuje s názorem žalovaného, že správním orgánem rozhodujícím o odvolání je právě Ústřední inspektorát, nikoliv ředitel Ústředního inspektorátu; k tomu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008-56, podle jehož právní věty „*správním orgánem a účastníkem řízení před správním soudem ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 69*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

soudního řádu správným je Krajský inspektorát České obchodní inspekce, nikoliv ředitel tohoto orgánu“.

VII. Závěr a náklady řízení

20. Za situace, jak je popsána shora, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
21. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. září 2018

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.